sekord ei olnud nende mahha-jämist kuigi kauaks. Silmapilk olli mahhalastud hunt mitmekskümneks tükkiks kistud ja ärraneeldud, ja — tulliid jälle meie järrele.“

„Mart ütles: „Se laskminne ei aita ühtige, midda ennam nemmad werd sawad, sedda ennam nemmad tahtwad. Peagi jäwad meie hobbosed seisma, ja siis on wiimne ots meil käes.““

„Assi näitas ka nenda. Wannad hobbosed ei jaksand ennam sureste — mo hirm läks kangemaks, ei mitte nenda issiennese, waid ennam õe pärrast. Ma laskssin weel monne mahha, agga sest nüüd ennam sureste abbi ei nähtud, — ja ollid jo öiete meie jures, muist sani tagga muist kõrwas, ja näggin nende põllewaid silmi ja irwil hambud, mis meid ahneste püüdsid wõtta; ja neid olli hirmus paljo. Püssi rohhi akkas lõppema, nüüd ei olnud ennam muud, kui need kaks laetud püstolit weel tühjaks lasta, ja siis pissokesse moógaga wasto hakkada.“

„Mart, kes sedda ka teädis, ütles: „Krahwi herra! üks lotus on mul weel, kui se lähhäb, siis ehk woime weel ellusse jäda. Siin on warsi üks küttide hone, kui senna saaksime! — kui mitte, siis, — oh siis walmistage selle kalli preilile püstoliga järsko surma — enne kui need hirmsad kiskjad tedda omma hammastega purrustawad ja pool ellawalt ärra sõwad.““

„Sedda kuuldes käis hirm ja jällestus minno ihhust ja hingest läbbi, et keik mo ihho karwad wärrisesid, ja ma näggin, kuida Mart wessiste silmadega mo õe peäle watas. — Ni kaua kui ma ellan ei lähhä se aeg mo melest ärra. Se mõtte, omma õdde mahha lasta, läks mo hingest läbbi, — ei ma teinud sedda, sest mo südda tundis, et weel üllewelt abbi lota olli.“

„Jubba tullid murdjad lomad, tahtsid sani sisse hüppata. Mul olli püs pahhemas ja moók parremas käes. Kui üks sani sisse piddi hüppama, sai ta moógaga mõda Pead, et ta mahha langes.“